

sjøge at fiktte vore Handelsforbindelser. Dette forekommer mig at være Spørgsmaal, som ere af stor Betydning for alle Samfunds-klasser, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er rigtigt, at Staten bærer hele Udgiften. Jeg mener ogsaa, at det er uretferdigt, at det f. Ex. skal paahvile et enkelt Amts Repartitionsfond eller en Hjøbstad, hvis muligen dette Amt eller denne By særlig er udsat for Indførelsen af smittomme Sygdomme, at bære disse Udgifter. Hvis f. Ex. Kjøbenhavns Amt skulde have baaret de betydelige Udgifter, der under Svinepesten var forbunden med de angrebne Dyrs Nedslagning, vilde jeg have kaldt det en Uret; thi hele det øvrige Land er ligesaa fuldt interesseret i, at Sygdommen udryddes, og derfor er det vist ogsaa rigtigt, at hele Landet deltager i Erstatningen derfor, uden at der findes nogen Afkortning Sted. Jeg skal foreløbig ikke nærmere gaa ind paa disse Spørgsmaal. Jeg vil tillade mig at vente, til jeg har hørt den høitærede Indenrigsministers Udtalelser.

Indenrigsministeren (Zugerslev):

Jeg skal først tillade mig at rette et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører i Anledning af hans Udtalelse om Tuberkulose og den dermed i Forbindelse staaende Tante om Ansættelse af Embedsdyrlæger. Jeg erkjender fuldkomment, at Tuberkulosen er en meget farlig Sygdom, som hænger stærkt her i Landet. Naar jeg har sagt det, kan jeg forresten i alt Væsentligt henholde mig til den ærede Ordførers Hovedbetragtning, at man for Diebliffet i alt Fald ikke indenfor visse Grændser kan tage Stilling til dette Spørgsmaal, og jeg skal henvise til, at Lovforslaget i sine Motiver har netop udtalt sig i denne Retning.

Det hedder: „Hvad særligt angaar Tuberkulosen blandt Kvæg og Svin, da har Opmærksomheden som bekendt i den senere Tid været stærkt henvendt paa denne Sygdom, der allerede nu paafører Landet et betydeligt nationaløkonomisk Tab, og som kan medføre alvorlig Fare ogsaa for Mennesker. Da denne Sygdoms Karakter og Smitteevne saavel som forskjellige andre i Forbindelse hermed staaende Spørgsmaal imidlertid næppe kunne siges endnu at være fuldstændig oplyste, har den ikke funnet forelaasoptagen blandt de udbartede smittomme Sygdomme, hvorimod den utvivlsomt særligt bør fremhæves blandt de mildere Smittoter, og af en nøiagtig Overholdelse af de for disse foreskrevne Forholdsregler tør forventelig ogsaa saa gode Virkninger forventes, at man i alt Fald foreløbig vil kunne ind-

skrænke sig hertil“. Man har altsaa noksom betegnet, at det var et foreløbigt Standpunkt, og selvfølgelig ere disse Motiver og hele min Stilling til Spørgsmaalet fremkomne efter omhyggelige Overveielser med veterinære Sagkyndige. Nu indrømmer jeg fuldkomment, at man paa dette Omraade skal gjøre, hvad man kan; men som sagt, Spørgsmaalet stiller sig noget tvivlsomt for Diebliffet. I høi Grad ønskeligt er det jo at henlede Opmærksomheden herpaa i de Kredse, som praktisk have med Kvæghold at gjøre, og jeg skal med Fornøielse sørge for, at de faae en Anvisning til Veskjæmpelse af Sygdommene, forsaavidt jeg kan faae en saadan i Hænde, hvad jeg sikkert kan. Naar man har sat Spørgsmaalet om Embedsdyrlæger i Forbindelse med Tuberkulosen, kan det jo ogsaa virkelig med nogen Føie gjøres, idet det særlig er denne Sygdom, der for Diebliffet er saa hærgende her i Landet, saaledes at der jo altsaa kunde være Grund til at faae Embedsdyrlæger med særligt Tilsyn i den Retning. Den ærede Ordførers mente, at Sagen skulde ordnes saaledes, at disse Embedsdyrlæger gratis skulde syne vedkommende Besætninger. Forsaavidt han i Forbindelse hermed kom med en Udtalelse om Bekostninger fra Tierens Side, betragter jeg det nærmest som en Fortalelse. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at man dog vist helst maatte indrette det saaledes, at Embedsdyrlægerne fik nogen Rejssegodtgjørelse, og disse Udgifter gjorde man bedst i at paalægge vedkommende Tier. Ellers frygter jeg for, at Kravene vilde blive for store og ogsaa maasse mindre vel overveiede. Men alt dette kan jo komme under nærmere Overveielse. Med Hensyn til Hovedspørgsmaalet om Embedsdyrlæger udtalte jeg mig, om jeg huffer ret, under Forhandlingen om Svinedifteritis, og der viste sig da nogen Forskiel i Opfattelse mellem mig og forskjellige ærede Medlemmer her i Salen med Hensyn til Ordning i saa Henseende. Jeg mente egentlig, at man skulde have et færre Antal Dyrlæger, som forpligtedes til kun at være Embedsdyrlæger og formentes at udføre privat Praxis. Nu synes den ærede Ordfører at gaa noget over dertil, men jeg skal dog sige, at naar der staar i Betænkningen, at der skal være mindst een for hvert Amt, vil jeg ikke finde det fornsødent at gaa saa vidt, hvis man forment Vedkommende at have privat Praxis. Det forekommer mig nærmest, at Valget maa staa derimellem: enten at have et vist Antal Kredsdyrlæger, saaledes at flere Amter bleve forenede under eet, og saaledes, at Vedkommende virkelig fik